

Ἦτον ἰκανῶς μεγάλη ἡ αἴθουσα αὕτη, εἶχεν ὑψηλὴν ὄροφὴν καὶ μεγάλα παράθυρα· διηρείτο δὲ δίχα. Εἰς περίβολος περιεῖχε τοὺς δικαστὰς, ὁ ἄλλος τοὺς περιέρχους.

Ἐπὶ ὑψηλῆς ἑδρας ἐκάθητο ὁ δικαστὴς, κατωτέρω δὲ καὶ ἔμπρὸς αὐτοῦ τρεῖς ἄλλοι, οἵτινες, ὡς μετὰ ταῦτα ἔμαθον, ἦσαν ὁ γραμματεὺς, ὁ ταμίης τῶν προστίμων καὶ ὁ εἰσαγγελεὺς. Ἐμπρὸς δ' ἔμοῦ ὑπῆρχέ τις φορῶν ποδῆρη μανδύαν καὶ φανάκιον, ὁ δικηγόρος μου.

Πῶς εἶχον δικηγόρον; Πόθεν μοι ἤρχετο; Τίς μοι τὸν ἔδωκεν; ὁ Ματτίας ἢ ὁ Βόβ;

Καιρὸς δὲν ἦτον τότε νὰ ἐξετάσω τὰ ζητήματα ταῦτα. Εἶχον δικηγόρον· τοῦτο ἤρκει.

Εἰς ἄλλο διαμερίσμα τῆς αἰθούσης εἶδον τὸν Βόβ, τοὺς δύο συντρόφους του, τὸν ξενοδόχον τῆς Μεγάλης Δρυὸς, καὶ ἄλλους οὓς δὲν ἐγνώριζον· ἔπειτα εἰς ἄλλο ἀπέναντι αὐτοῦ ἀνεγώρισα τὸν ἀστυνομοφύλακα ὅστις μ' ἔλαβεν ὑπὸ κράτησιν· ἦσαν δὲ μετ' αὐτοῦ καὶ ἄλλοι πολλοὶ ἄνθρωποι, καὶ ἐνόησα ὅτι τὰ διαμερίσματα ταῦτα ἦσαν τὰ τῶν μαρτύρων.

Ὁ περίβολος τοῦ ἀκροατηρίου ἦτον πλήρης. Εἰς ἓν ἐδῶλιον ἀνεκάλυψα τὸν Ματτίαν. Οἱ ὀφθαλμοί μας ἀπνητήθησαν, ἐφιλήθησαν, καὶ ἀμέσως ἠσθάνθημεν τὸ θάρρος μου ἀναγεννώμενον. Θὰ ἔχω ὑπερασπιστὰς· ἐγὼ μόνον ἔπρεπε νὰ μὴ ἐγκαταλείψω ἑμαυτὸν, καὶ νὰ προμαχήσω τῆς ἀθωότητός μου. Τὰ κατ' ἔμοῦ τοξευόμενα βλέμματα δὲν μὲ κατέβλαλλον.

Ὁ εἰσαγγελεὺς ἔλαβε τὸν λόγον, καὶ διὰ βραχείων, —ἐφαίνετο ὡς ἂν πολλὸ ἐβιάζετο, —ἐξέθηκε τὴν ὑπόθεσιν, εἰπὼν ὅτι κλοπὴ συνέβη εἰς τὴν ἐκκλησίαν τοῦ ἁγίου Γεωργίου· οἱ κλέπται, εἰς ἀνὴρ καὶ ἓν παιδίον, εἰσῆλθον εἰς τὴν ἐκκλησίαν διὰ κλίμακος καὶ διὰ ῥήξεως παραθύρου· εἶχον δὲ μεθ' ἑαυτῶν κυνάριον, ὃ εἶχον συμπαραλάβει ἵνα τοὺς φυλάττῃ καὶ τοὺς εἰδοποιῇ περὶ τοῦ κινδύνου ἐάν τις ἐπήρξεται· ὅτι κατὰ τὴν μίαν καὶ τέταρτον μετὰ τὸ μεσονύκτιον εἰς διαβάτης, ὅστις ἐξώρας ἐπέστρεψεν εἰς τὴν οἰκίαν του, ἐξεπλάγη ἰδὼν τοιαύτην ὥραν φῶς εἰς τὴν ἐκκλησίαν, καὶ προσέξας ἤκουσε μικροῦς τινὰς κρότους, δι' ὃ ἔσπευσε νὰ ἐξυπνήσῃ τὸν κανδηλάπτην. Τότε αὐτὸς ἔφερε καὶ ἄλλους πολλοὺς, ἀλλὰ τὸ κυνάριον ἐγαύγισεν· ἀλλ' ἐν ᾧ οὕτω ἤνοιγον τὴν θύραν, τρομάξαντες οἱ κλέπται, ἔφυγον διὰ τοῦ παραθύρου, ἐγκαταλιπόντες τὸ κυνάριον, διότι δὲν ἐδυνήθη ν' ἀναβῆ τὴν κλίμακα. Ἀλλὰ τὸ κυνάριον τοῦτο ἔφερεν εἰς τὸ ἵπποδρόμιον ὁ ἀστυνομοφύλαξ Ζερός, οὗ ὑπεράνω παντὸς ἐπαίνου ἐστὶν ὁ ζῆλος καὶ ἡ νοημοσύνη, καὶ αὐτὸ ἀνεγνώρισε τὸν κύριόν του, αὐτὸν τὸν εἰς τὴν ἑδραν τῶν κατηγορουμένων ἤδη καθήμενον. Ὡς δὲ πρὸς τὸν ἄλλον κλέπτην, ἡ ἀστυνομία ἦτον ἐπὶ τὰ ἔχνη του.

Μετὰ τινὰς δ' ἄλλας παρατηρήσεις, κυρούσας τὴν ἀπόδειξιν τῆς ἐνοχῆς μου, ὁ εἰσαγγελεὺς ἔ-

παυσεν ὁμιλῶν, καὶ φωνὴν τερετίζουσα ἔκραξε: «Σιωπή!»

Τότε ὁ δικαστὴς χωρὶς νὰ στραφῆ πρὸς ἐμὲ, καὶ ὡς ἂν ὠμίλει καθ' ἑαυτὸν, μὲ ἠρώτησε τὸ ὄνομα, τὴν ἡλικίαν, τὸ ἐπάγγελμα μου.

Ἀπάντησα δ' ἀγγλιστὶ ὅτι ἐκαλοῦμην Φρανσὴς Δρισκόλλ, καὶ ὅτι κατόικουν εἰς τῶν γονέων μου εἰς τὸ Λονδίον, εἰς τὴν αὐλὴν τοῦ Ἐρυθροῦ Λέοντος ἐν Βελνάλ-Γρεῖν. Ἐπειτα δ' ἐζήτησα τὴν ἄδειαν νὰ ἐξακολουθήσω τὰς ἐξηγήσεις μου γαλλιστὶ, διότι εἶχον ἀνατραφῆ εἰς τὴν Γαλλίαν, καὶ εἰς τὴν Ἀγγλίαν ἤμην μόνον πρὸ ὀλίγων μηνῶν.

— Μὴ νομίζεις ὅτι θὰ μ' ἀπατήσης, μοι εἶπεν ἀσπληρῶς ὁ δικαστὴς. Ἠξέυρω γαλλικὰ.

Διηγῆθην λοιπὸν γαλλιστὶ, καὶ ἀνέπτυξα ὅτι ἦτον ἀδύνατον νὰ ἤμην εἰς τὴν ἐκκλησίαν εἰς τὴν μίαν, ἀφ' οὗ εἰς τὴν μίαν ἤμην εἰς τὸ ἵπποδρόμιον, καὶ εἰς τὰς δύο καὶ ἡμίσειαν εἰς τὸ ξενοδοχεῖον τῆς Μεγάλης Δρυὸς.

— Καὶ ποῦ ἦσον εἰς τὴν μίαν καὶ τέταρτον; ἠρώτησεν ὁ δικαστὴς.

— Καθ' ὁδόν.

— Πρέπει νὰ τὸ ἀποδείξῃς. Λέγεις ὅτι ἦσο καθ' ὁδὸν πρὸς τὸ ξενοδοχεῖον τῆς Μεγάλης Δρυὸς, ἐν ᾧ ἡ κατηγορία βεβαίωσεν ὅτι ἦσο ἐντὸς τῆς ἐκκλησίας· ὅτι ἀναχωρήσας ἐκ τοῦ ἵπποδρομίου εἰς τὴν μίαν παρά τινα λεπτὰ, ἦλθες καὶ ἤυρες τὸν συνενοχόν σου ὑπὸ τὸν τσίχλον τῆς ἐκκλησίας, ὅπου σὲ περιέμενον ἔχων κλίμακα, καὶ ἀφ' οὗ ἀπέτυχεν ἡ κλοπὴ σας ἐπῆγες εἰς τὸ ξενοδοχεῖον τῆς Μεγάλης Δρυὸς.

Ἐπροσπάθησα ν' ἀποδείξω ὅτι ἦτον ἀδύνατον, ἀλλ' εἶδον ὅτι ὁ δικαστὴς δὲν ἐπέθετο.

— Καὶ πῶς ἐξηγῆς τὴν παρουσίαν τοῦ κυναρίου σου εἰς τὴν ἐκκλησίαν; μ' ἠρώτησε.

— Δὲν τὴν ἐξηγῶ, οὐδὲ τὴν ἐνοῶ. Τὸ κυνάριον μου δὲν ἦτον μετ' ἔμοῦ. Τὸ εἶχον δέσει τὸ πρῶτ' ὑπὸ μίαν τῶν ἀμαξῶν ἡμῶν.

Δὲν ἤθελον νὰ εἰπῶ περισσότερα, διότι ἠθέλον νὰ δώσω ὅπλα κατὰ τοῦ πατρός μου. Ἐβρίψα ἓν βλέμμα πρὸς τὸν Ματτίαν, ὅστις μοι ἔνευσε νὰ ἐξακολουθήσω, ἀλλὰ δὲν ἐξηκολούθησα.

Τότε ἐκάλεσαν ἓνα μάρτυρα, ὅστις ὠρίσθη ἐπὶ τοῦ εὐαγγελίου νὰ εἰπῇ τὴν ἀλήθειαν ἄνευ μίσους καὶ ἄνευ πάθους.

Ὁ ἄνθρωπος χονδρὸς, κοντὸς, μεγαλοπρεπέστατος, ἂν καὶ εἶχε κατακόκκινον τὸ πρόσωπον καὶ τὴν μύτην κυανῆν, πρὶν ὀρκισθῆ ἐχαιρέτησε διὰ γονυκλισίας τὸ δικαστήριον, καὶ ἠγέρθη φουσκόνων. Οὗτος ἦτον ὁ κανδηλάπτης τοῦ ἁγίου Γεωργίου.

Κατ' ἀρχὰς διηγῆθη διὰ μακρῶν πόστον συνεπαράχθη καὶ ἐσκανδαλίσθη, ὅταν ἦλθον νὰ τὸν ἐξυπνήσωσιν αἰφνιδίως, καὶ νὰ τῷ εἰπῶσιν ὅτι κλέπται ἦσαν εἰς τὴν ἐκκλησίαν. Ἡ πρώτη του ἰδέα ἦτον ὅτι ἠθέλον νὰ γελάσουν· ἐπειδὴ ὅμως κἀνεις δὲν γελά μ' ἀνθρώπους τοῦ χαρακτῆρός